

II.
*Unde fit
quod illas
functiones
animæ at-
tribuere
soleamus.*

Verum quia nos omnes ab infantia experti sumus, plurimos ejus motus voluntati, quæ una est ex animæ facultatibus, parere, illud nos disposuit ad credendum animam omnium principium esse. Cui etiam multum contri-
buit ignorantia Anatomix, & Mechanicæ: nihil enim nisi externum corporis humani considerantes, non imaginati sumus illud in se sufficientia organa, aut machinas habere, ut se ex se ipso moveri possit, tot diversis modis quibus ipsum moveri videmus. Et error hic confirmatus fuit exinde, quod judicavimus corpora mortua eadem habere organa ac viventia, nulla alia re præter animam ipsis deficiente, licet tamen in se nullum motum habeant.

III.
*Cur illi
non de-
beant at-
tribui.*

Tum cum nos naturam nostram distinctius cognoscere conamur, videre possumus animam nostram, in quantum substantia à corpore distincta est, nobis non esse cognitam quam per hoc solum quod cogitet, id est, quod intelligat, quod velit, quod imaginetur, quod recorderetur, & quod sentiat, quia omnes illæ functiones cogitationum species sunt. Et quum aliæ functiones quas aliqui ipsi attribuunt, ut movere cor & arterias, cibos in stomacho concoquere, & similia, quæ nullam in se cogitationem continent, non nisi motus corporei sint, & magis ordinarium sit unum corpus ab alio corpore moveri, quam ut ab anima moveatur, minorem habemus rationem ut illos ipsi quam illi attribuamus.

IV.
*Alia ratio
quæ idem
probat.*

Etiam videre possumus, tum quando aliquæ corporis nostri partes læsæ sunt, ut V. Gr. quando nervus aliquis pungitur, illud efficere quo minus voluntati nostræ obtemperent, ut antea solebant, & etiam illos sæpe numero motus convulsionis, corpori contrarios, habere. Quod docet animam nullum in corpore motum excitare posse, nisi omnia organa corporea, ad motum istum requisita, bene disposita sint: verum è contrario, quando corpus omnia sua organa ad motum aliquem disposita habet, illud

